KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.8.2022 r.
COM(2022) 424 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO

dotyczące wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury

1 stycznia 2018 r. – 31 grudnia 2020 r.

Spis treści

1. Streszczenie 2
2. Wprowadzenie 3
3. Kontekst rozporządzenia 4
3.1 Kontekst europejski 4
3.2 Kontekst międzynarodowy 5
4. Wykonanie rozporządzenia 5
4.1 Cele i wyniki 5
4.2 Definicja dóbr kultury 7
4.3 Progi wieku 8
4.4 Progi finansowe 9
4.5 Dane liczbowe dotyczące standardowych pozwoleń na wywóz 9
4.6 Szczególne i ogólne pozwolenia otwarte 10
4.7 Zwolnienie z wymogu posiadania pozwolenia na wywóz 12
4.8 Powody odrzucenia wniosku o wydanie pozwolenia 12
4.9 Kwestie dotyczące pozwoleń 13
4.10 Unieważnienie lub cofnięcie pozwolenia 13
4.11 Korzystanie z elektronicznych systemów/baz danych 14
4.12 Zasoby materialne i ludzkie 15
5. Wnioski i nierozwiązane kwestie 15
6. Załączniki 17
Tabela 1. Pozwolenia standardowe wydane przez państwa członkowskie 17
Tabela 2. Szczególne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu 19
Tabela 3. Ogólne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu 20
Tabela 4. Odrzucone wnioski o wydanie pozwolenia standardowego 21
Tabela 5. Przypadki naruszeń/niezgodności z przepisami 22

1. STRESZCZENIE

W niniejszym sprawozdaniu dokonano przeglądu wprowadzania systemu pozwoleń na wywóz dóbr kultury ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 116/2009 w sprawie wywozu dóbr kultury i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1081/2012[1].

Sprawozdanie sporządzono na podstawie danych dostarczonych przez państwa członkowskie[2] w odpowiedzi na kwestionariusz obejmujący wszystkie aspekty wprowadzania systemu pozwoleń na wywóz. Obejmuje ono lata 2018–2020. Dane liczbowe podane w załączniku dotyczą trzech rodzajów pozwoleń na wywóz: pozwoleń standardowych, szczególnych pozwoleń otwartych (obejmujących powtarzający się czasowy wywóz dokonywany przez osoby prywatne) i ogólnych pozwoleń otwartych (obejmujących powtarzający się czasowy wywóz dokonywany przez muzea i podobne instytucje).

W sprawozdaniu zawarto również informacje na temat obecnych inicjatyw i wyzwań na przyszłość, takich jak udoskonalenie współpracy między organami państw członkowskich zaangażowanymi we wdrażanie rozporządzenia, propagowanie jednolitej wykładni przepisów rozporządzenia przez państwa członkowskie, określenie najlepszych praktyk dla właściwych organów i organów celnych w zakresie badania pochodzenia dóbr kultury oraz analizowanie technicznych, finansowych i prawnych możliwości wykorzystania środków elektronicznych do wydawania i kontrolowania pozwoleń na wywóz, takich jak opracowanie scentralizowanego systemu elektronicznego, który łączyłby się z krajowymi systemami odpraw celnych, lub połączenie z takim systemem.

[1] Art. 10 rozporządzenia (WE) nr 116/2009 zawiera wymóg, aby Komisja okresowo przedstawiała Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat wykonania tego rozporządzenia.

[2] Ponieważ niniejsze sprawozdanie obejmuje okres do 31 grudnia 2020 r., wśród statystyk państw członkowskich UE znajdują się statystyki ze Zjednoczonego Królestwa. Od 1 stycznia 2021 r. prawo Unii przestało obowiązywać w Zjednoczonym Królestwie z wyjątkiem w odniesieniu do Irlandii Północnej. Z tego powodu sprawozdania dotyczące przyszłych okresów będą obejmować wyłącznie statystyki 27 państw członkowskich UE oraz Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do Irlandii Północnej.

2. WPROWADZENIE

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 116/2009 w sprawie wywozu dóbr kultury[3] („rozporządzenie") wywóz niektórych dóbr kultury poza obszar celny Unii uzależniono od przedstawienia pozwolenia na wywóz i zapewniono, aby wywóz tych dóbr był poddawany jednolitym kontrolom na zewnętrznych granicach Unii. W załączniku I określono zakres przedmiotowy rozporządzenia, wymieniając kategorie dóbr kultury, do których ma ono zastosowanie, jak również określając progi wieku lub wartości w odniesieniu do większości wymienionych kategorii.

Celem rozporządzenia jest pogodzenie podstawowej zasady swobodnego przepływu towarów z zasadą ochrony narodowych dóbr kultury w historycznych ramach utworzenia w 1993 r. rynku wewnętrznego, dzięki któremu zniesiono wszystkie granice wewnętrzne między państwami członkowskimi.

Pozwolenia na wywóz wydawane są przez właściwy organ ostatniego państwa członkowskiego, na którego terytorium dobro kultury zostało ostatecznie i zgodnie z prawem umieszczone[4]. Pozwolenia na wywóz udziela się lub odmawia się jego udzielenia na podstawie przepisów ustawowych i wykonawczych tego państwa członkowskiego. Kontrole celne zapewniają następnie, aby dobra kultury mogły opuścić obszar celny Unii wyłącznie wówczas, gdy towarzyszy im ważne pozwolenie na wywóz.

W celu zapewnienia, aby pozwolenia na wywóz były jednolite, konieczne było ustanowienie zasad regulujących sporządzanie, wydawanie oraz stosowanie formularzy pozwoleń. W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1081/2012[5] przewidziano trzy rodzaje pozwoleń na wywóz (pozwolenie standardowe, szczególne pozwolenie otwarte i ogólne pozwolenie otwarte) oraz określono zasady ich stosowania. W części państw członkowskich – ale nie we wszystkich – wnioskodawca jest zobowiązany do wniesienia opłaty w celu uzyskania pozwolenia na wywóz. Prawo niektórych państw członkowskich nakłada dodatkowe ograniczenia, takie jak wymóg uzyskania – oprócz unijnego pozwolenia na wywóz – pozwolenia krajowego w celu zgodnego z prawem przemieszczania przedmiotów określonych jako „narodowe dobra kultury" poza terytorium kraju.

Aktualne wykazy organów państw członkowskich upoważnionych do wydawania pozwoleń na wywóz, jak również wykaz urzędów celnych upoważnionych do przeprowadzania formalności związanych z wywozem, publikowane są w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*[6].

Zgodnie z art. 10 rozporządzenia Komisja jest zobowiązana okresowo przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat wykonania tego rozporządzenia.

Niniejsze sprawozdanie opiera się na informacjach (m.in. danych statystycznych dotyczących stosowania pozwoleń) dostarczonych przez państwa członkowskie w odpowiedzi na kwestionariusz obejmujący wszystkie aspekty wprowadzania systemu pozwoleń na wywóz,

[3] Rozporządzenie Rady (WE) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 39 z 10.2.2009, s. 1).
[4] Art. 2 ust. 2
[5] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1081/2012 z dnia 9 listopada 2012 r. do celów rozporządzenia Rady (WE) nr 116/2009 w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz.U. L 324 z 22.11.2012, s. 1).
[6] Najnowszą publikację tych odniesień można znaleźć w Dz.U. C 71 z 24.2.2018, s. 5 oraz w Dz.U. C 184 z 12.5.2021, s. 13.

a także na rozmowach na temat kwestii celnych związanych z dobrami kultury, prowadzonych na forum Komitetu ds. Dóbr Kultury lub grupy ekspertów.

Ponieważ niniejsze sprawozdanie obejmuje okres do 31 grudnia 2020 r., wśród statystyk państw członkowskich UE znajdują się statystyki ze Zjednoczonego Królestwa. Od 1 stycznia 2021 r. prawo Unii przestało obowiązywać w Zjednoczonym Królestwie z wyjątkiem w odniesieniu do Irlandii Północnej. Z tego powodu sprawozdania dotyczące przyszłych okresów będą obejmować wyłącznie statystyki 27 państw członkowskich UE oraz Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do Irlandii Północnej.

3. KONTEKST ROZPORZĄDZENIA

3.1 Kontekst europejski

System wprowadzony na szczeblu UE na mocy rozporządzenia stanowi uzupełnienie innych instrumentów i inicjatyw mających na celu ochronę dóbr kultury. Najistotniejszym z nich jest dyrektywa 2014/60/UE w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego[7]. W dyrektywie dopuszcza się zwrot każdego dobra kultury uznanego przez państwo członkowskie za narodowe dobro kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej. W tym celu od organów centralnych odpowiedzialnych za wykonanie dyrektywy w państwach członkowskich wymaga się współpracy i wymiany informacji dotyczących wyprowadzonych niezgodnie z prawem dóbr kultury poprzez wykorzystanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI).

Innym istotnym uzupełnieniem rozporządzenia jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/880 w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury[8]. W tym nowym instrumencie określono zasady i warunki dotyczące czasowego lub stałego przywozu do Unii dóbr kultury, które powstały lub zostały odkryte w państwach trzecich. Ze względu na zewnętrzny wymiar handlowy rozporządzenia (UE) 2019/880 jego typologia została oparta głównie na Konwencji dotyczącej środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury z 1970 r.[9].

Rozporządzenie w sprawie przywozu zostało ostatnio uzupełnione w drodze przyjęcia przepisów wykonawczych[10] ustanawiających szczegółowe uregulowania dotyczące pozwoleń na przywóz i oświadczeń importerów oraz opracowania, działania, utrzymania i wykorzystywania centralnego systemu elektronicznego („system ICG") w celu przechowywania i wymiany informacji między organami państw członkowskich oraz dopełniania formalności przez podmioty gospodarcze w środowisku bez dokumentacji w formie papierowej. Uruchomienie systemu ICG do celów przywozu ma nastąpić najpóźniej do 28 czerwca 2025 r.

[7] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1).

[8] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/880 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 1).

[9] Paryż, dnia 14 listopada 1970 r.

[10] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1079 z dnia 24 czerwca 2021 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/880 w sprawie wprowadzania i przywozu dóbr kultury (Dz.U. L 234 z 2.7.2021, s. 67).

Na mocy dwóch powiązanych unijnych środków *ad hoc* – rozporządzenia Rady (WE) nr 1210/2003[11] i rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012[12] – wprowadzono ponadto zakaz handlu dobrami kultury z Irakiem i Syrią.

3.2 Kontekst międzynarodowy

Na szczeblu międzynarodowym najistotniejszym instrumentem w odniesieniu do wywozu dóbr kultury jest Konwencja UNESCO z 1970 r. dotycząca środków zmierzających do zakazu i zapobiegania nielegalnemu przywozowi, wywozowi i przenoszeniu własności dóbr kultury. Aktualnie stronami konwencji jest 141 państw. Została ona ratyfikowana przez 26 państw członkowskich UE.

4. WYKONANIE ROZPORZĄDZENIA

4.1 Cele i wyniki

Ogólnie rzecz biorąc, państwa członkowskie uważają, że cele rozporządzenia zostały osiągnięte. Wskazano jednak również obszary wymagające poprawy.

W szczególności jeżeli chodzi o zwalczanie nielegalnego handlu dobrami kultury, wyniki osiągnięte w ramach wdrażania rozporządzenia były całkiem dobre. Jak poinformowało jedno z państw członkowskich, istotnym skutkiem rozporządzenia jest rosnąca świadomość wśród instytucji zajmujących się dziedzictwem kulturowym, a także w obszarze legalnego handlu dziełami sztuki i wśród kolekcjonerów, dotycząca znaczenia dysponowania wystarczającymi informacjami o pochodzeniu danego dobra kultury przed jego nabyciem lub wprowadzeniem do obrotu. Przedmioty, które zostały wywiezione bez unijnego pozwolenia – mimo że było ono wymagane – tracą na wartości rynkowej i trudniej jest nimi handlować w ramach legalnego handlu dziełami sztuki.

Według tego samego państwa członkowskiego na legalnym rynku dzieł sztuki nadal niechętnie udziela się właściwym organom pełnych informacji o pochodzeniu dóbr kultury, które wcześniej sprzedano wnioskodawcy ubiegającemu się o pozwolenie na wywóz.

Kilka państw członkowskich wskazuje, że ich ustawodawstwa krajowe dotyczące dziedzictwa kulturowego mają szerszy zakres niż rozporządzenie i w związku z tym niektóre rodzaje dóbr kultury pozostają bez ochrony. Należy zatem zauważyć, że chociaż zakres przedmiotowy rozporządzenia był wówczas przewidziany jako wspólny mianownik przepisów krajowych i może być węższy niż zakres dóbr podlegających ochronie w niektórych państwach członkowskich, rozporządzenie zapewnia dodatkową ochronę dóbr kultury, której nie są w stanie zapewnić przepisy krajowe.

W szczególności, z uwagi na brak granic wewnętrznych w Unii, dobra pochodzące z jednego państwa członkowskiego mogłyby, mimo zakazów krajowych, opuścić jego terytorium i zostać legalnie wywiezione z Unii przez terytorium innego państwa członkowskiego, w którym zakazy pierwszego państwa członkowskiego nie mają zastosowania. W związku z tym zakres przedmiotowy niektórych przepisów krajowych dotyczących dziedzictwa kulturowego może być bardziej kompleksowy, ale przepisy te nie mogą zapewnić ochrony

[11] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 z dnia 7 lipca 2003 r. dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2465/96 (Dz.U. L 169 z 8.7.2003, s. 6).

[12] Rozporządzenie Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16 z 19.1.2012, s. 1).

dóbr kultury państwa członkowskiego wywożonych poza jego terytorium w taki sposób, w jaki umożliwia to rozporządzenie.

W innej, powiązanej kwestii – niektóre państwa członkowskie wyraziły opinię, że rozporządzenie nie zapewnia wystarczającego ujednolicenia przepisów dotyczących ochrony dziedzictwa kulturowego w całej Unii. Ustawodawstwo krajowe stanowi podstawę do udzielania lub nieudzielania pozwoleń na wywóz. Oznacza to, że wywóz dóbr kultury należących do danej kategorii określonej w załączniku I może być dozwolony w państwie członkowskim A – a więc pozwolenie zostałoby w nim udzielone – ale nie w państwie członkowskim B – w którym odmówiono by udzielenia pozwolenia. Jest to normalne i nie można tego zmienić, ponieważ sprawy związane z kulturą należą do wyłącznej kompetencji państw członkowskich. W związku z tym Unia nie mogła zharmonizować tych przepisów i narzucić, które dobra kultury powinny zostać uznane za „narodowe dobra kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej”[13].

Potencjalnym sposobem zwiększenia skuteczności rozporządzenia, o którym wspomniały niektóre państwa członkowskie, są progi wartości (zob. również sekcja 4.4 poniżej).

W tej rundzie konsultacji państwa członkowskie powtórzyły, że niezbędna jest większa ilość informacji na temat przepisów innych państw członkowskich dotyczących dziedzictwa narodowego, tak aby właściwe organy odpowiedzialne za wydawanie pozwoleń mogły skuteczniej zwalczać nielegalny handel. Należy jednak zauważyć, że wiele państw członkowskich nie udostępnia swojego ustawodawstwa w internecie, co dotychczas uniemożliwiało służbom Komisji utworzenie internetowego kompendium z linkami do tych aktów prawnych na użytek administracji innych państw członkowskich i eksporterów.

W kontekście przyszłego rozszerzenia systemu ICG, który będzie służył również do digitalizacji pozwoleń na wywóz na mocy rozporządzenia (WE) nr 116/2009, można by dodać kompendium zawierające podstawowe informacje na temat przepisów krajowych państw członkowskich, podobnie jak będzie to miało miejsce w przypadku przepisów ustawowych i wykonawczych państw trzecich. W międzyczasie służby Komisji mogłyby podjąć próbę uzupełnienia strony internetowej poświęconej dobrom kultury dostępnej na serwerze Europa o informacje na temat ustawodawstwa państw członkowskich (jeśli nie jest ono publikowane w internecie na poziomie krajowym, można by zamieścić plik PDF z tekstem prawnym).

Inne środki określone przez państwa członkowskie w celu poprawy ogólnych wyników rozporządzenia obejmują wytyczne dotyczące wykładni terminów „ostatecznie i zgodnie z prawem umieszczony”, w oparciu o które ustala się państwo członkowskie właściwe do wydania pozwolenia na wywóz[14]. Uniemożliwiłoby to pozbawionym skrupułów podmiotom gospodarczym czasowe przemieszczenie dobra kultury do innego państwa członkowskiego wyłącznie w celu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia w państwie członkowskim innym niż państwo, które uznaje dany przedmiot za narodowe dobro kultury i chroni taki przedmiot. Dotychczas nie odnotowano spraw[15] wniesionych do Europejskiego Trybunału

[13] Art. 36 TFUE.

[14] Do Trybunału Sprawiedliwości nie wniesiono nigdy żadnej sprawy, która dotyczyłaby tej kwestii, i w związku z tym nie istnieje szczegółowa definicja tych dwóch terminów.

[15] Jakkolwiek nie było orzecznictwa TSUE w tej kwestii, pewna sprawa wpłynęła niedawno do Sądu Najwyższego Zjednoczonego Królestwa. Zwrócono się do niego o orzeczenie, czy obraz został „zgodnie z prawem” wysłany do Zjednoczonego Królestwa z innego państwa członkowskiego (Włochy), a zatem czy organ Arts Council England (ACE) był właściwy do udzielenia powodowi pozwolenia na wywiezienie obrazu z Unii Europejskiej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia. ACE odmówił wydania pozwolenia na wywóz obrazu z UE w 2015 r.

Sprawiedliwości, który jest jedynym organem właściwym do dokonywania autentycznej wykładni tych terminów, zatem nadal istnieją różnice w sposobie ich rozumienia i stosowania przez administracje i zainteresowane strony.

Grupa projektowa utworzona w 2017 r. w celu przeanalizowania metod pracy stosowanych przez państwa członkowskie przy badaniu pochodzenia dóbr kultury, a także w celu określenia najlepszych praktyk i opracowania praktycznych wskazówek w zakresie wydawania pozwoleń i kontroli celnych, zakończyła prace z powodzeniem i przekazała swoje sprawozdanie i wytyczne grupie ekspertów ds. zagadnień celnych związanych z dobrami kultury w 2020 r.

Oprócz analizowanych kwestii grupa podjęła próbę zdefiniowania pojęcia „pochodzenie", tj. informacji, których właściwy organ powinien zażądać od wnioskodawcy na temat przedmiotu, który ma zostać wywieziony, aby móc podjąć decyzję o udzieleniu pozwolenia. W tym kontekście grupa uznała, że pochodzenie dobra kultury można zdefiniować jako „historię i własność przedmiotu od momentu jego odkrycia lub stworzenia do chwili obecnej, umożliwiające stwierdzenie jego autentyczności i prawa własności".

4.2 Definicja dóbr kultury

W rozporządzeniu nie podano definicji dobra kultury. Zamiast tego w załączniku I wymieniono 15 kategorii przedmiotów, które wchodzą w zakres stosowania tego rozporządzenia. Dla większości wymienionych kategorii podano progi wieku i wartości. Co do zasady uznaje się, że załącznik I zapewnia odpowiednie ramy.

Jeżeli chodzi o zrozumienie dokładnego zakresu kategorii wymienionych w załączniku I, w tej rundzie konsultacji – tak jak w poprzednich sprawozdaniach – zidentyfikowano szczególne trudności z jednolitą wykładnią przez państwa członkowskie w przypadku niektórych rodzajów dóbr kultury:

- stare monety;
- zakres zbiorów przedmiotów w odróżnieniu od pojedynczych okazów w kategorii 13 lit. b);
- klasyfikacja ikon liturgicznych jako malarstwa lub jako części pomników[16];

Sprawa została po raz pierwszy rozpatrzona w 2018 r. przez sędzię Carr DBE, która podtrzymała odmowę ACE i stwierdziła, że:
(i) pojęcie „zgodne z prawem" należało „rozpatrywać poprzez odniesienie do prawa państwa członkowskiego wysyłki, w tym przypadku Włoch" (pkt [64]), w świetle brzmienia, struktury i celu przepisów koordynacyjnych UE (pkt [57]–[63]);
(ii) ten wymóg prawa włoskiego nie naruszał prawa Unii w zakresie swobodnego przepływu towarów, w którym uznano znaczną swobodę państw członkowskich co do ochrony ich narodowych dóbr kultury ([87]–[94]).
http://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Admin/2018/1822.html
Wyrażono zgodę na wniesienie odwołania i Sąd Apelacyjny oddalił sprawę w 2020 r.:
https://www.blackstonechambers.com/documents/883/R_Simonis_v_Arts_Council_England.docx
Następnie złożono wniosek do Sądu Najwyższego, ale on również został odrzucony:
http://www.supremecourt.uk/docs/permission-to-appeal-2021-01-2021-02.pdf (*zob.* strona 3).

[16] Główna praktyczna różnica polega na tym, że w przypadku malarstwa (kategoria 3) próg wartości wynosi 150 000 EUR, natomiast w przypadku części pomników (kategoria 2) konieczne byłoby pozwolenie na wywóz niezależnie od ich wartości rynkowej. Należy jednak zauważyć, że – w szczególności w odniesieniu do klasyfikacji ikon liturgicznych – oczekuje się, iż wyjaśnienia wprowadzone nowym rozporządzeniem (UE) 2019/880 w sprawie przywozu dóbr kultury rozstrzygną tę kwestię (ikony liturgiczne i posągi stanowią część zabytków religijnych).

- czy wykaz niektórych rodzajów dóbr w kategorii 15 lit. a) ma charakter katalogu otwartego czy zamkniętego;
- dopasowanie konkretnej kategorii do odpowiedniej klasyfikacji taryfowej (kod CN).

Służby Komisji nieustannie zachęcają do dialogu i wymiany opinii między państwami członkowskimi na temat tych kwestii, m.in. w ramach grupy projektowej ds. wykładni kategorii, złożonej z przedstawicieli państw członkowskich (od 2013 r. do 2017 r.), której powierzono zadanie zebrania przeważających opinii na temat sposobu wykładni poszczególnych kategorii dóbr kultury i która zidentyfikowała główne różnice między państwami członkowskimi dotyczące powyższych kwestii.

Należy również zauważyć, że – w szczególności w odniesieniu do klasyfikacji ikon liturgicznych – oczekuje się, iż wyjaśnienia wprowadzone nowym rozporządzeniem (UE) 2019/880 w sprawie przywozu dóbr kultury rozstrzygną tę kwestię (ikony liturgiczne i posągi stanowią część zabytków religijnych).

Jeżeli chodzi o dopasowanie konkretnej kategorii dóbr kultury do odpowiedniej klasyfikacji taryfowej, wydaje się, że istnieją dwa rodzaje problemów.

Pierwszy dotyczy dóbr kultury, które są sklasyfikowane w dziale 97 Nomenklatury scalonej UE. Dział ten zawiera bardzo niewiele podpodziałów i łączy w jednej pozycji taryfowej kilka odrębnych kategorii dóbr kultury. Utrudnia to w każdym przypadku określenie właściwego kodu taryfowego, a tym samym kategorii, do której należy zaklasyfikować dane dobro kultury do celów rozporządzenia lub klasyfikacji taryfowej, w ramach której należy je zadeklarować przy odprawie celnej. Światowa Organizacja Celna, która jest odpowiedzialna za nomenklaturę taryfową na szczeblu międzynarodowym, ogłosiła niedawno zamiar stworzenia większej liczby podpodziałów w dziale 97, dzięki czemu można mieć nadzieję, że problem ten zostanie rozwiązany.

Kolejny problem wynika z okresowych zmian zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów („HS") – na którym opiera się Nomenklatura scalona UE – na szczeblu międzynarodowym. Od czasu wejścia w życie rozporządzenia w 1993 r. wprowadzono wiele kolejnych zmian w HS, w związku z czym niektóre kody taryfowe wymienione w załączniku I do rozporządzenia uległy zmianie i czasami trudno jest, opierając się jedynie na opisie kategorii podanym w tym załączniku, ustalić, który z nich jest właściwy dla danej kategorii dóbr kultury.

Jeżeli chodzi o opracowanie wytycznych dotyczących wykładni kategorii, to nawet gdyby takie wytyczne zostały uzgodnione przez państwa członkowskie – co nie zawsze ma miejsce – nadal nie byłyby one prawnie wiążące, a zatem nie mogłyby zapewnić pewności prawa zainteresowanym stronom. Jedynie Trybunał Sprawiedliwości może dokonywać wykładni prawa Unii i, jak już wspomniano, nie miał on jak dotąd możliwości orzekać w żadnej z tych kwestii. W związku z tym znaczna część prac wykonanych przez grupę ds. wykładni kategorii mogłaby być nadal przydatna, zdaniem państw członkowskich, np. jej analiza i wnioski mogłyby zostać uwzględnione w przyszłym przeglądzie rozporządzenia i jego załącznika I.

4.3 Progi wieku

Progi wieku określone w rozporządzeniu w odniesieniu do niektórych kategorii dóbr kultury są uznawane za odpowiednie przez większość państw członkowskich.

Kilka państw członkowskich jest zdania, że progi wieku są zbyt wysokie, aby objąć i chronić całość przedmiotów określonych jako „narodowe dobra kultury" na ich własnym terytorium.

Z drugiej strony część innych państw członkowskich uważa progi wieku za zbyt niskie, w szczególności w odniesieniu do kategorii bez progu wartości (np. archiwa, manuskrypty), w przypadku których organy celne i właściwe organy mogą być zobowiązane do zajmowania się ogromną liczbą seryjnie produkowanych, współczesnych przedmiotów, które, mimo że technicznie wchodzą w zakres rozporządzenia i w związku z tym wymagają pozwolenia, nie byłyby co do zasady postrzegane jako „mające znaczenie dla archeologii, prehistorii, historii, literatury, sztuki lub nauki”[17].

Ze względu na fakt, że w rozporządzeniu nie ma definicji dóbr kultury – takiej jak definicja zawarta w art. 1 konwencji UNESCO z 1970 r. – każdy przedmiot, który spełnia techniczne kryteria wieku lub wartości, niezależnie od tego, czy ma rzeczywiste znaczenie dla kultury, może wchodzić w zakres rozporządzenia i wymaga wydania pozwolenia na wywóz, aby można było je zgodnie z prawem wywieźć z terytorium Unii.

4.4 Progi finansowe

Jeżeli chodzi o **progi wartości** dóbr kultury ustanowione w pkt B załącznika I do rozporządzenia, znaczna liczba państw członkowskich uważa je za stosunkowo wysokie, natomiast nieznaczna mniejszość jest zdania, że należy je jeszcze podnieść.

Jedno z państw członkowskich – opowiadające się za podniesieniem progów wartości ustanowionych w załączniku I pkt B – zwróciło uwagę, że minimalne wartości nie były zmieniane od czasu przyjęcia rozporządzenia pierwotnego (poza dodaniem w 1996 r. odrębnego progu pieniężnego dla akwareli, gwaszy i pasteli) i zasugerowało, że należy dokonać ich przeglądu na podstawie art. 10 ust. 2 akapit drugi w celu uwzględnienia inflacji.

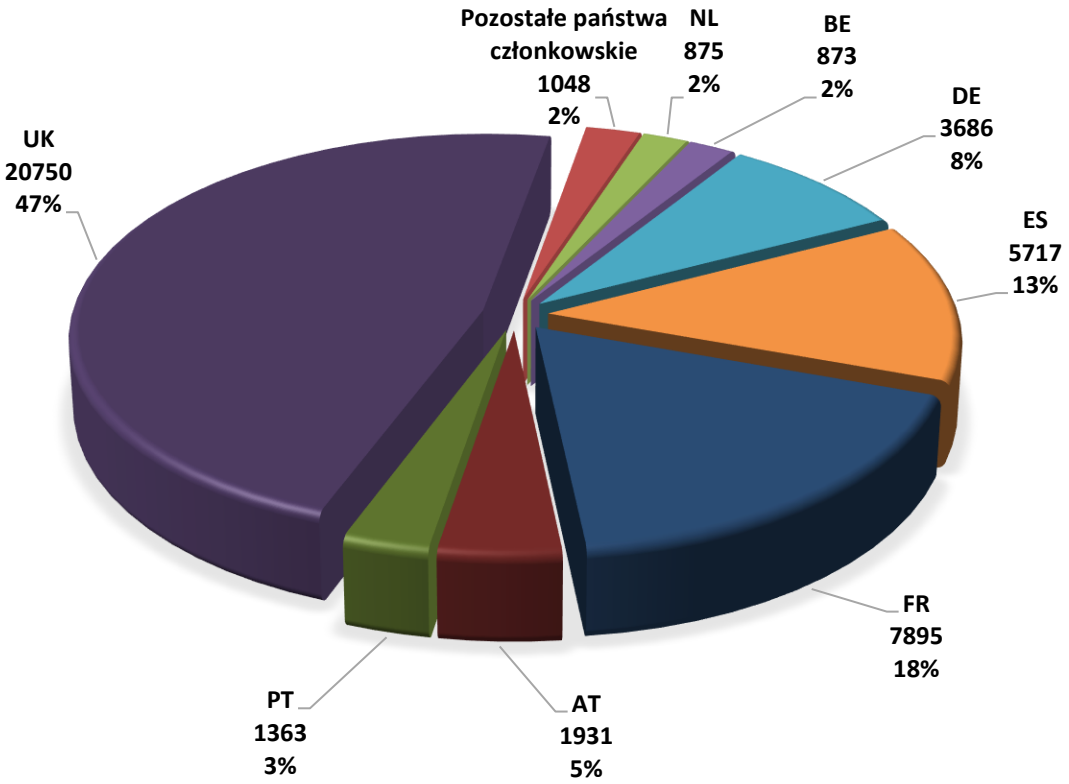
Inne państwa członkowskie – opowiadające się za obniżeniem progów – zalecają wykorzystanie mechanizmu dostosowania, aby uwzględnić wahania walutowe, oraz „współczynnika krajowego”, aby odzwierciedlić różnice między państwami członkowskimi w cenach sprzedaży na rynku dzieł sztuki. Jak wskazuje jedno z tych państw członkowskich, liczne przedmioty, które są prezentowane na wystawach i stanowią część stałych zbiorów w muzeach, nie wchodziłyby w zakres stosowania rozporządzenia wyłącznie z powodu wysokich progów wartości – mimo że przedmioty te są wyraźnie określone jako narodowe dobra kultury mające znaczenie dla historii i kultury.

4.5 Dane liczbowe dotyczące standardowych pozwoleń na wywóz

Liczba pozwoleń standardowych wydanych przez państwa członkowskie w latach 2018–2020 wyniosła 44 138 (dane dotyczące poszczególnych lat – zob. również tabela 1 w załączniku).

[17] Definicja dobra kultury podana w art. 1 konwencji UNESCO z 1970 r.

Pozwolenia standardowe wydane przez poszczególne państwa członkowskie w latach 2018–2020

Głównymi kategoriami, w odniesieniu do których otrzymano wnioski o wydanie pozwoleń w okresie sprawozdawczym, były (w kolejności malejącej): dzieła sztuki (obrazy, mozaiki, akwarele i gwasze, ryciny, rzeźby), zabytki archeologiczne (głównie wywóz tymczasowy na wystawy); inkunabuły, manuskrypty i mapy; przedmioty o wartości numizmatycznej (monety), a w dalszej kolejności różne antyki z kategorii 15, takie jak biżuteria, instrumenty muzyczne, meble, zegary, broń, zabawki, dywany itp. (głównie do celów ostatecznego wywozu). Kilka państw członkowskich zgłosiło znaczny spadek wywozu w przypadku niektórych kategorii (np. obrazów) w 2020 r., co ich zdaniem było związane z pandemią COVID-19. W tym samym okresie, również zdaniem państw członkowskich, odnotowano jednak znaczny wzrost liczby pozwoleń krajowych (pozwoleń na swobodne przemieszczanie), co wskazuje na wzrost zapotrzebowania na rynku unijnym.

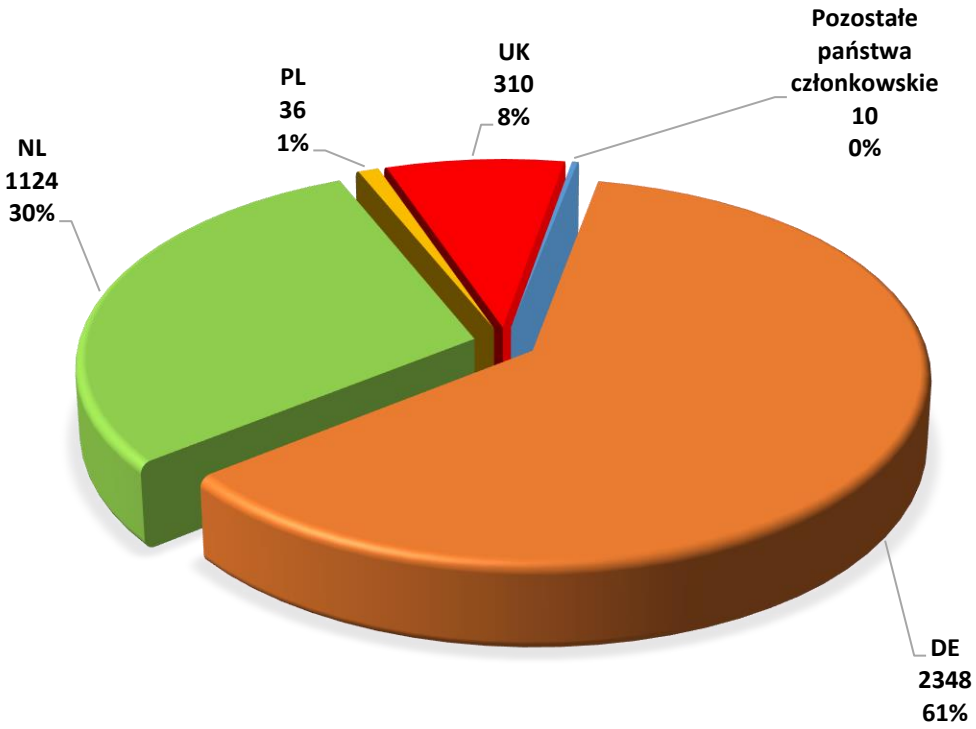
4.6 Szczególne i ogólne pozwolenia otwarte

Szczególne pozwolenia otwarte mogą być wydawane dla niektórych dóbr kultury podlegających **bieżącemu czasowemu wywozowi przez osoby prywatne** (art. 10 rozporządzenia wykonawczego). Liczba szczególnych pozwoleń otwartych wydanych w latach 2018–2020 wyniosła 3 828 (dane dotyczące poszczególnych lat – zob. również tabela 2 w załączniku). Około połowa państw członkowskich twierdzi, że nie przewiduje wydawania takich pozwoleń. W przypadku państw członkowskich, które wydają szczególne pozwolenia otwarte, pozwolenia te dotyczą głównie instrumentów muzycznych wywożonych

do celów występów artystycznych lub antycznych środków transportu wywożonych do celów wystaw.

Oprócz dwóch państw członkowskich wszystkie pozostałe wydały stosunkowo małą liczbę takich pozwoleń w okresie sprawozdawczym.

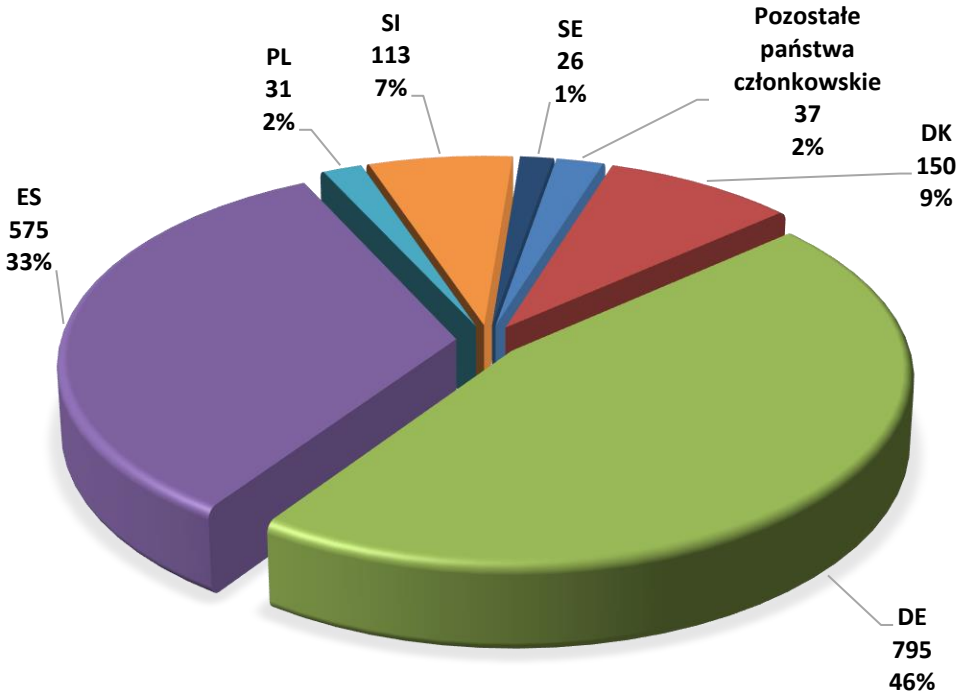
Szczególne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu, wydane przez poszczególne państwa członkowskie w latach 2018–2020

Maksymalny okres ważności szczególnych pozwoleń otwartych wyznaczono w rozporządzeniu wykonawczym na pięć lat. Większość państw członkowskich, które wydają takie pozwolenia, stosuje ten termin; istnieją jednak pewne wyjątki, w przypadku których maksymalny okres ważności jest albo nieokreślony, albo krótszy (1–3 lat). W okresie ważności dozwolony jest wielokrotny wywóz danych przedmiotów.

Ogólne pozwolenia otwarte (art. 13 rozporządzenia wykonawczego) umożliwiają bieżący czasowy wywóz dóbr kultury przez **muzea i podobne instytucje**. Liczba ogólnych pozwoleń otwartych wydanych w latach 2018–2020 wyniosła 1 727 (dane dotyczące poszczególnych lat – zob. również tabela 3 w załączniku). Maksymalny okres ważności takich pozwoleń również wyznaczono na pięć lat. Większość państw członkowskich, które wydają takie pozwolenia, stosuje krótszy termin. Co do zasady długość zależy od zakresu ubezpieczenia lub potrzeb związanych z wypożyczeniem lub wystawą.

Ogólne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu, wydane przez poszczególne państwa członkowskie w latach 2018–2020

4.7 Zwolnienie z wymogu posiadania pozwolenia na wywóz

Dzięki temu zwolnieniu, na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia, państwa członkowskie nie muszą wymagać pozwolenia na wywóz przedmiotów należących do kategorii 1 tiret pierwsze i drugie, jeżeli przedmioty te są uważane za mające ograniczoną wartość archeologiczną lub naukową.

W poprzednich okresach sprawozdawczych tylko jedno państwo członkowskie zgłosiło, że skorzystało z tego przepisu. W obecnym okresie sprawozdawczym jednak dwa kolejne państwa członkowskie zgłosiły, że zastosowały zwolnienie dotyczące przedmiotów archeologicznych o ograniczonej wartości z wymogu uzyskania pozwolenia. Wydaje się, że kryterium stosowane w celu określenia „ograniczonej wartości" opiera się na rodzaju przedmiotów, w szczególności na tym, czy są to przedmioty, które w przeszłości były produkowane w dużych ilościach i są niemal identyczne (np. stare monety) lub czy są to przedmioty, które są „wystawiane" od wielu lat i dlatego nie mogą być już uważane za „pochodzące **bezpośrednio** z wykopalisk".

4.8 Powody odrzucenia wniosku o wydanie pozwolenia

Podobnie jak w poprzednich okresach sprawozdawczych, przypadki odrzucenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz są dość rzadkie. Z wyjątkiem Zjednoczonego Królestwa, które odpowiada za dwie trzecie unijnego rynku dzieł sztuki i które zgłosiło 14 przypadków odrzucenia wniosku, większość pozostałych państw członkowskich odrzuciła średnio mniej

niż jeden wniosek rocznie w okresie sprawozdawczym. Kilka państw członkowskich twierdzi, że nie odrzuciło ani jednego wniosku w okresie sprawozdawczym, a dwa państwa członkowskie twierdzą nawet, że nigdy nie odrzuciły wniosku o wydanie pozwolenia.

Jeżeli chodzi o przyczyny odrzucenia wniosków, to poza uznaniem przedmiotu za narodowe dobro kultury, którego wywóz jest zabroniony, częściej wskazywane są następujące przyczyny: podmiot gospodarczy złożył wniosek do nieodpowiedniego właściwego organu państwa członkowskiego; wnioskodawca odmówił przedstawienia wymaganych informacji o legalnym pochodzeniu lub w inny sposób ich nie przedstawił; przedmiot jest podrobiony; przedmiot nie jest objęty zakresem stosowania rozporządzenia; lub wnioskodawca nie uzyskał wymaganego krajowego pozwolenia na swobodne przemieszczanie.

Jeżeli chodzi o ostatnią podstawę odrzucenia, w ustawodawstwie niektórych państw członkowskich wymaga się, aby oprócz unijnego pozwolenia na wywóz eksporter uzyskał również krajowe pozwolenie na swobodne przemieszczanie, które pozwala na wywiezienie dobra kultury z terytorium kraju. W przypadku przepisów niektórych państw członkowskich, które przewidują krajowe pozwolenia na swobodne przemieszczanie, konieczne jest złożenie wniosku o unijne pozwolenie na wywóz jednocześnie ze złożeniem wniosku o krajowe pozwolenie na swobodne przemieszczanie albo w określonym czasie po jego wydaniu, tj. uzyskanie pozwolenia krajowego jest warunkiem wstępnym i podstawą do przyznania unijnego pozwolenia na wywóz.

4.9 Kwestie dotyczące pozwoleń

Fotografie Niezwykle istotne jest załączenie fotografii do wniosku o wydanie pozwolenia, ponieważ pozwala organom celnym zidentyfikować przedmiot przy kontroli pozwolenia na wywóz. Wszystkie państwa członkowskie wymagają fotografii w przypadku ostatecznego wywozu, ze szczególnym uwzględnieniem wywozu zbiorów objętych jednym pozwoleniem. Niektóre państwa członkowskie stosują pewne wyjątki w przypadkach czasowego wywozu lub przedmiotów o niskiej wartości (np. zbiorów książek lub przedmiotów, które nie mają oznaczeń umożliwiających identyfikację).

Zwrot arkusza nr 3 Art. 5 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że urząd celny wyprowadzenia powinien zwrócić arkusz nr 3[18] formularza pozwolenia na wywóz właściwemu organowi wydającemu w celu potwierdzenia, że wywóz rzeczywiście miał miejsce i że pozwolenie wykorzystano. Państwa członkowskie informują jednak, że nie dzieje się tak we wszystkich przypadkach.

Zaledwie dwa państwa członkowskie, które opracowały elektroniczny system wydawania pozwoleń na wywóz i korzystają z tego systemu, mogą zweryfikować, czy wszystkie pozwolenia zostały wykorzystane, ponieważ ich system jest połączony z urzędami celnymi. Nawet w tych przypadkach weryfikacja jest trudna, jeżeli dobra kultury opuszczają Unię przez terytorium innego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie powszechnie uważają, że najlepszym rozwiązaniem tego problemu jest stosowanie scentralizowanego systemu elektronicznego wydawania pozwoleń połączonego z celnymi systemami informatycznymi – takiego jak system opracowywany obecnie do celów rozporządzenia w sprawie przywozu.

[18] Formularz zawiera trzy arkusze: nr 1 stanowi wniosek, nr 2 jest przeznaczony dla posiadacza pozwolenia, a nr 3 należy zwrócić organowi wydającemu, gdy dobra kultury opuszczą Unię.

4.10 Unieważnienie lub cofnięcie pozwolenia

W około połowie państw członkowskich obowiązują przepisy przewidujące cofnięcie lub unieważnienie pozwoleń po ich wydaniu albo na mocy przepisów szczególnych dotyczących dóbr kultury, albo na podstawie przepisów ogólnych prawa administracyjnego, które wymagają uchylenia aktu administracyjnego, jeżeli opiera się on na wprowadzających w błąd lub fałszywych informacjach. W okresie sprawozdawczym tylko jedno państwo członkowskie cofnęło (jedno) pozwolenie na wywóz. Inne państwo członkowskie poinformowało, że cofnęło 13 krajowych pozwoleń na swobodne przemieszczanie, które w tym państwie członkowskim są warunkiem wstępnym udzielenia unijnego pozwolenia na wywóz.

4.11 Korzystanie z elektronicznych systemów/baz danych

Jak stwierdzono powyżej (zob. sekcja 3.1), służby Komisji są w trakcie opracowywania scentralizowanego elektronicznego systemu dopełniania formalności i współpracy administracyjnej w kontekście rozporządzenia 2019/880, tzw. „systemu ICG" do przywozu dóbr kultury. Ponieważ oczekuje się, że system ten ułatwi kontrole i przyczyni się do zwalczania nielegalnego handlu dobrami kultury pochodzącymi z państw trzecich, uznano, że właściwe będzie dołożenie takich samych starań i zapewnienie równoważnej ochrony dobrom kultury pochodzenia europejskiego. Służby Komisji zadbały zatem o zaprojektowanie systemu ICG w taki sposób, aby w przyszłości mógł być on wykorzystywany – po wprowadzeniu niezbędnych dostosowań – również do celów systemu unijnych pozwoleń na wywóz.

Coraz większa liczba państw członkowskich przeprowadziła digitalizację swojego systemu pozwoleń na wywóz lub jest w trakcie jej przeprowadzania. W niektórych państwach członkowskich wniosek można wypełnić i złożyć drogą elektroniczną (np. wypełniając interaktywny plik PDF online), ale wówczas samo pozwolenie na wywóz jest nadal podpisywane i wydawane w formie papierowej. Wynika to z przepisów aktu wykonawczego, w którym narzucono stosowanie papierowego pozwolenia.

W tym kontekście należy również zauważyć, że ustawodawstwa krajowe w kilku państwach członkowskich przewidują obecnie prawo obywateli do składania wniosków do organów publicznych w formie cyfrowej, przez internet. Dotyczy to wszystkich rodzajów wniosków – nie tylko wniosków związanych z wywozem dóbr kultury – i administracje są w konsekwencji zobowiązane do opracowania odpowiednich platform i systemów informatycznych służących digitalizacji procedur i umożliwieniu przyjmowania elektronicznych wniosków od obywateli składających wnioski. W związku z tym kilka państw członkowskich opracowało takie krajowe systemy elektroniczne do obsługi zarówno unijnych pozwoleń na wywóz, jak i krajowych pozwoleń na swobodne przemieszczanie, tj. pozwoleń na wewnątrzunijny przepływ dóbr kultury.

Korzyści wynikające ze stosowania cyfrowego unijnego systemu pozwoleń na wywóz są oczywiste i liczne: lepsza współpraca i komunikacja między właściwymi organami celnymi i właściwymi organami ds. kultury na poziomie krajowym, jak również na poziomie Unii; lepsze monitorowanie wykorzystania pozwoleń, zwłaszcza gdy urząd celny wyprowadzenia znajduje się w innym państwie członkowskim niż państwo, które wydało pozwolenie; połączenie z celnymi systemami informatycznymi za pomocą unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł; ułatwienia w handlu dla eksporterów; większa jednolitość w wykonaniu rozporządzenia; szybsze dopełnianie formalności w środowisku bez dokumentacji w formie papierowej oraz skuteczne zapobieganie fałszerstwom – to tylko

niektóre z korzyści, dlatego zdecydowana większość państw członkowskich stanowczo opowiada się za cyfryzacją. Dwa państwa członkowskie wyraziły jednak pewne obawy dotyczące stosowania scentralizowanego systemu elektronicznego tego samego rodzaju, co system, który jest obecnie opracowywany do celów przywozu.

W szczególności wspomniane państwa członkowskie wskazały, że stosowane przez nie obecnie krajowe systemy lub bazy danych są dostosowane do ich specyfiki, zwłaszcza w przypadku gdy ich ustawodawstwo przewiduje konieczność uzyskania krajowych pozwoleń oprócz unijnego pozwolenia na wywóz lub gdy pozwolenie krajowe jest warunkiem wstępnym wydania unijnego pozwolenia na wywóz. Ponadto, w świetle poczynionych inwestycji, całkowite usunięcie ich systemów krajowych i zastąpienie ich scentralizowanym systemem unijnym może wydawać się nieproduktywne.

Z tego powodu służby Komisji rozpoczęły studium wykonalności, w ramach którego przeanalizują i zbadają – oprócz innych aspektów cyfryzacji – uzasadnienie biznesowe opracowania „hybrydowego" rozszerzenia systemu ICG do celów wywozu, które umożliwiłoby scentralizowanie funkcji zapewniających korzyści z cyfryzacji, pozostawiając inne elementy, którymi lepiej zajmować się na poziomie państwa członkowskiego, w systemach krajowych (z możliwością połączenia).

Cyfryzacja systemu pozwoleń na wywóz będzie wymagała zmiany przepisów wykonawczych rozporządzenia (rozporządzenie (UE) nr 1081/2012). W tym samym akcie prawnym należy określić również relacje między pozwoleniami na wywóz i przywóz, aby zapewnić pewność prawa i uniknąć powielania wymogów związanych z dokumentacją[19].

4.12 Zasoby materialne i ludzkie

W okresie sprawozdawczym potrzeby kadrowe i zapotrzebowanie na zasoby niezbędne do wykonania rozporządzenia utrzymały się na stałym poziomie w większości państw członkowskich. W trzech państwach członkowskich zasoby ludzkie zwiększyły się w odpowiedzi na rosnące potrzeby polityczne i administracyjne, a w kolejnych dwóch państwach członkowskich potrzeby wzrosły, ale nie zostały jeszcze zaspokojone poprzez pozyskanie niezbędnych zasobów (jedno z tych państw członkowskich jako przyczynę opóźnienia w zatrudnieniu dodatkowych pracowników wskazało pandemię COVID-19). Trzy państwa członkowskie zgłosiły, że ich potrzeby zmniejszyły się z powodu mniejszej liczby pozwoleń na wywóz (jako przyczynę spadku również podano COVID-19).

5. WNIOSKI I NIEROZWIĄZANE KWESTIE

Na podstawie informacji zwrotnej otrzymanej od państw członkowskich w odniesieniu do okresu sprawozdawczego obejmującego lata 2018–2020 wydaje się, że rozporządzenie dobrze służy realizacji swoich celów i jest postrzegane przez państwa członkowskie jako bardzo istotny instrument prawny służący zwalczaniu nielegalnego handlu dobrami kultury.

Podobnie jak w poprzednich sprawozdaniach, za jeden z głównych aspektów, w których można poprawić wdrażanie rozporządzenia, uznano współpracę administracyjną i komunikację między organami odpowiedzialnymi za stosowanie rozporządzenia w całej Unii.

[19] W dwóch państwach członkowskich krajowe pozwolenia na przywóz lub zaświadczenia dotyczące przywozu mogą być wydawane na wniosek (w przypadku przywozu czasowego), a zatem importerzy dóbr kultury byliby zwolnieni z konieczności uzyskania i przedstawienia w urzędzie celnym unijnego pozwolenia na wywóz, gdy dane dobra wracają do państwa trzeciego pochodzenia.

Jako ewentualne przeszkody w jednolitym wykonaniu rozporządzenia wskazano również różnice w rozumieniu niektórych jego przepisów, a w szczególności zakresu kategorii dóbr kultury oraz kluczowego terminu [miejsca, w którym dobra są] „ostatecznie umieszczone" – określającego, które państwo członkowskie jest właściwe do wydania pozwolenia na wywóz.

Kilka państw członkowskich zwraca również uwagę, że progi wartości nie są odpowiednio dostosowane do lokalnych cen i rynków, a ponieważ są zbyt wysokie, wyłączają z zakresu stosowania rozporządzenia i zapewnianej przez nie ochrony wiele dóbr kultury, które są określone w ich przepisach jako narodowe dobra kultury.

Państwa członkowskie potwierdziły wreszcie swoją gotowość do przejścia z systemu pozwoleń na wywóz w formie papierowej na system elektroniczny . Uważają one, że cyfryzacja pozwoleń na wywóz ułatwi dopełnianie formalności przez podmioty gospodarcze, przyspieszy rozpatrywanie wniosków, usprawni weryfikację pochodzenia przez właściwe organy oraz zwiększy skuteczność i wydajność kontroli celnych.

6. ZAŁĄCZNIKI

Tabela 1. Pozwolenia standardowe wydane przez państwa członkowskie

Państwo członkowskie	Rok			2018 - 2020	Udział w łącznej liczbie w %
	2018	2019	2020		
BE	340	352	181	873	1,98%
BG	0	1	0	1	0,00%
CZ	12	96	2	110	0,25%
DK	59	61	24	144	0,33%
DE	1 368	1 387	931	3 686	8,35%
EE	0	0	0	0	0,00%
IE	16	17	11	44	0,10%
EL	0	0	0	0	0,00%
ES	1 694	1 838	2 185	5 717	12,95%
FR	3 064	2 990	1 841	7 895	17,89%
HR	19	9	14	42	0,10%
IT (1)	67	99	87	253	0,57%
CY	2	5	2	9	0,02%
LV	0	1	0	1	0,00%
LT (2)					0,00%
LU	6	3	1	10	0,02%
HU	4	9	1	14	0,03%
MT	0	19	7	26	0,06%
NL	368	289	218	875	1,98%
AT	858	702	371	1 931	4,37%
PL	58	9	2	69	0,16%
PT	385	396	582	1 363	3,09%
RO	0	0	0	0	0,00%
SI	16	16	20	52	0,12%
SK	11	12	5	28	0,06%
FI	7	1	0	8	0,02%
SE	134	70	33	237	0,54%
UK	8 351	8 177	4 222	20 750	47,01%
Ogółem	**16 839**	**16 559**	**10 740**	44 138	100,00%

(1)

2018	2019	2020
Pozwolenia na wywóz stały 64 Pozwolenia na wywóz czasowy 3	Pozwolenia na wywóz stały 94 Pozwolenia na wywóz czasowy 5	Pozwolenia na wywóz stały 85 Pozwolenia na wywóz czasowy 2

(2) Nie dostarczono żadnych danych statystycznych.

Tabela 2. Szczególne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu

Państwo członkowskie	Rok			2018 - 2020	Udział w łącznej liczbie w %
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00%
BG	0	0	0	0	0,00%
CZ	0	0	0	0	0,00%
DK	0	0	0	0	0,00%
DE	555	965	828	2 348	61,34%
EE	0	0	0	0	0,00%
IE	0	0	0	0	0,00%
EL	0	0	0	0	0,00%
ES	0	0	0	0	0,00%
FR	4	1	2	7	0,18%
HR	0	0	1	1	0,03%
IT	0	0	0	0	0,00%
CY	0	0	0	0	0,00%
LV	0	0	0	0	0,00%
LT (1)				0	0,00%
LU	0	0	0	0	0,00%
HU	0	0	0	0	0,00%
MT	0	0	0	0	0,00%
NL	336	394	394	1 124	29,36%
AT	0	0	1	1	0,03%
PL	6	15	15	36	0,94%
PT	0	0	0	0	0,00%
RO	0	0	0	0	0,00%
SI	0	0	1	1	0,03%
SK	0	0	0	0	0,00%
FI	-	-	-	0	0,00%
SE	0	0	0	0	0,00%
UK	146	142	22	310	8,10%
Ogółem	1 047	1 517	1 264	3 828	100,00%

(1) Nie dostarczono żadnych danych statystycznych.

Tabela 3. Ogólne pozwolenia otwarte znajdujące się w obiegu

Państwo członkowskie	Rok			2018 - 2020	Udział w łącznej liczbie w %
	2018	2019	2020		
BE	0	0	0	0	0,00%
BG	4	1	0	5	0,29%
CZ	0	0	0	0	0,00%
DK	50	50	50	150	8,69%
DE	228	286	281	795	46,03%
EE	0	0	0	0	0,00%
IE	0	0	0	0	0,00%
EL	2	10	2	14	0,81%
ES	233	252	90	575	33,29%
FR	**0**	0	0	0	0,00%
HR	3	0	0	3	0,17%
IT	0	0	0	0	0,00%
CY	0	0	0	0	0,00%
LV	0	0	0	0	0,00%
LT (1)	0	0	0	0	0,00%
LU	0	0	0	0	0,00%
HU	14	1	0	15	0,87%
MT	0	0	0	0	0,00%
NL	0	0	0	0	0,00%
AT	0	0	0	0	0,00%
PL	12	11	8	31	1,80%
PT	0	0	0	0	0,00%
RO	0	0	0	0	0,00%
SI	38	38	37	113	6,54%
SK	0	0	0	0	0,00%
FI	0	0	0	0	0,00%
SE	9	9	8	26	1,51%
UK	0	0	0	0	0,00%
Ogółem	**593**	**658**	**476**	**1 727**	**100,00%**

(1) Nie dostarczono żadnych danych statystycznych.

Tabela 4. Odrzucone wnioski o wydanie pozwolenia standardowego

Państwo członkowskie	Rok			2018 - 2020	Udział w łącznej liczbie w %
	2018	2019	2020		
BE	0	2	0	2	0,46%
BG	0	0	0	0	0,00%
CZ	2	1	0	3	0,69%
DK	0	0	0	0	0,00%
DE	0	0	0	0	0,00%
EE	0	0	0	0	0,00%
IE	0	0	0	0	0,00%
EL	0	0	0	0	0,00%
ES	82	72	116	270	61,93%
FR	**0**	0	0	0	0,00%
HR	0	0	0	0	0,00%
IT	0	0	0	0	0,00%
CY	0	0	0	0	0,00%
LV	0	0	0	0	0,00%
LT (1)				0	0,00%
LU	0	0	0	0	0,00%
HU	50	41	42	133	30,50%
MT	2	0	2	4	0,92%
NL	0	0	1	1	0,23%
AT	1	1	3	5	1,15%
PL	**0**	**0**	**0**	0	0,00%
PT	0	0	0	0	0,00%
RO	0	0	0	0	0,00%
SI	0	1	1	2	0,46%
SK	0	0	0	0	0,00%
FI	0	0	0	0	0,00%
SE	0	0	0	0	0,00%
UK	7	7	2	16	3,67%
Ogółem	**144**	**125**	**167**	436	100,00%

(1) Nie dostarczono żadnych danych statystycznych.

Tabela 5. Przypadki naruszeń/niezgodności z przepisami

Rok	Liczba państw członkowskich, w których dokonano zajęcia	Całkowita liczba przypadków naruszeń
2018 (1)	12	117
2019 (2)	12	84
2020 (2)	8	52
Ogółem		**253**

(1) Jedno państwo członkowskie nie dostarczyło danych.
(2) Dwa państwa członkowskie nie dostarczyły danych.